

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เห็นไหมวันพระ พระเป็นผู้ประเสริฐ เราอยู่ในบ้านมีพ่อแม่เป็นพระ พระอรหันต์ของลูกคือพ่อแม่ เพราะเราเกิดมาจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เพราะถ้าใครทำลายพ่อแม่เป็นอนันตริยกรรม แต่โดยธรรมพ่อแม่นี้เป็นพรหมของลูก เพราะพ่อแม่เป็นอาจารย์คนแรก เวลาเราหัดพูดหัดอ่านหัดเขียนก็เกิดจากพ่อแม่ นี่พระผู้ประเสริฐในบ้านของเรา

แล้วผู้ประเสริฐในหัวใจของเราละ ผู้ประเสริฐในร่างกายของเรา ผู้ประเสริฐในครอบครัวคือพ่อคือแม่ เพราะเราเกิดมาจากพ่อจากแม่ ลูกมาบวชนี่พ่อแม่ได้ ๑๖ กัปเพราะอะไร? เพราะสายบุญสายกรรม แม้แต่ทางโลกเวลาพ่อแม่เป็นหนี้เป็นสินเวลาพ่อแม่ตายไป ลูกยังต้องใช้หนี้ใช้สินแทนพ่อแม่ถ้ามีกองมรดก ถ้าไม่มีกองมรดกเป็นสมบัติของพ่อของแม่นี้ตามกฎหมายนะ ถ้ามีกองมรดกลูกผู้รับมรดกต้องใช้หนี้แทนพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ไม่มีมรดกอยู่ หนี้สินนั้นเป็นอันยกเลิกไป

ตามกฎหมายเขายังรับเป็นผลบุญผลกรรม แล้วนี่เราเกิดมาจากพ่อจากแม่นี้มันจะไม่มีบุญไม่มีกรรมกันมาได้อย่างไร ถ้าไม่มีบุญไม่มีกรรมต่อกัน จิตนี้มาปฏิสนธิในครรภ์ของมารดาได้อย่างไร แล้วครรภ์ของมารดาถ้าไม่มีพ่อเราจะเกิดมาได้ได้อย่างไร มันถึงพ่อแม่เป็นพระในครอบครัวของเรา เป็นผู้ประเสริฐในครอบครัวของเรา ผู้ประเสริฐเห็นไหม

แต่ในร่างกายของเราหัวใจเป็นผู้ประเสริฐ ถ้าหัวใจเป็นผู้ประเสริฐเราเอาอันนี้ให้ได้ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ หนีออกจากราชวังมานี้พ่อแม่ไม่เจ็บปวดเจ็บช้ำหรือ เจ็บปวดเจ็บช้ำมาก คนเกิดมาในโลก พ่อแม่ก็ต้องการให้เจ้าชายสิทธัตถะเป็นจักรพรรดิเพื่ออะไร เพื่อจะปกครองญาติของเราตลอดไป แต่ญาติมันก็เป็นชาติหนึ่ง

คุณิ คุณคนเกิดคนตายในโลกนี้ มันก็เป็นสภาวะแบบนี้ กษัตริย์หรือจักรพรรดิก็ตายไปๆ แต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสองพันกว่าปีก็ยาวนานเป็นปัจจุบันตลอด แล้วจะเป็นปัจจุบันตลอดไป นี้อุดเปรี้ยวไว้กินหวาน เวลาออกประพฤติปฏิบัติมันเจ็บปวดมาก เจ้าชายสิทธัตถะไม่กล้าเข้าไปดูคุณนะ เพราะเข้าไปดูแล้วนี่กลัวหัวใจมันจะผูกพันแล้วมันจะออกไม่ได้ ลูกเกิดแล้วเข้าไปมองไม่ได้เลย สละอันนั้นออกแล้วออกไปบวช พ่อแม่เจ็บช้ำมาก พ่อเจ็บช้ำมาก

เวลานิมนต์กลับมาให้มาโปรด เวลากลับมาโปรด นี้ประเพณีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องบิณฑบาตฉันเป็นวัตร แต่ในเมื่อพ่อก็เข้าใจว่าตัวเองเป็นพ่อ กลับมาแล้วต้องมาฉันในบ้านของเรา ออกไปบิณฑบาต พระเจ้าสุทโธทนะไปยืนขวางองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบิณฑบาตนะ ทำไมทำให้พ่อขายชีหน้าขนาดนี้ เป็นถึงลูกของกษัตริย์ ทำไมมาเป็นขอทานขนาดนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ประเพณีของพระพุทธเจ้าบิณฑบาตฉันเป็นวัตร นี้เลี้ยงชีพด้วยปถิแข็ง สิ่งนี้เป็นสัมมาอาชีวะ เขาศรัทธาเขาด้วยความเชื่อของเขา เขาให้ด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่องอันนั้น เห็นไหม นี่ปฎิภาห ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับรับด้วยความบริสุทธิ์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจนี้บริสุทธิ์มาก เพียงแต่พระเจ้าสุทโธทนะไม่ได้นิมนต์ใจ ไม่ได้นิมนต์ก็ไม่ไปฉัน แต่ต้องบิณฑบาตฉัน จนพระเจ้าสุทโธทนะต้องนิมนต์ไปฉัน แล้วสอนพระเจ้าสุทโธทนะเปิดตาใจ ถ้าเปิดตาใจพระเจ้าสุทโธทนะถึงที่สุดเป็นพระอรหันต์นะ ถ้าเป็นพระอรหันต์ก็ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก

สมบัติของจักรพรรดิมันก็เป็นสมบัติของโลก เกิดตายเกิดตาย เวียนตายเวียนเกิด อยู่ในโลกนี้ เกิดมาเป็นจักรพรรดิ เกิดมาเป็นทหารเกณฑ์ เกิดมาเป็นทหารเลว เกิดมาวนเวียนผลัดเปลี่ยนหน้าที่กันในวันภูษะนั้นตลอดไป แต่ผู้ประเสริฐในหัวใจ ใจนี้เป็นผู้ประเสริฐมาก แต่เวลาเราจะออกประพฤติปฏิบัตินี้เจ้าชายสิทธัตถะต้องหนีออกจากพระราชวัง มีความทุกข์ความยากขนาดนั้น

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมเอาไว้แล้ว เวลามาประพฤติปฏิบัติกิเลสในหัวใจของเราเหมือนคนไข้ สักคมปัจจุบันนี้เขาบอกว่าเขาเป็นคนที่ปกติเขาเป็น

คนที่สบายดี ทั้งๆ ที่กิเลสเต็มหัวใจนะ นี่ธรรมบอกเลยกิเลสนี้เป็นมาร มารนี่ข่มจิตใจของสัตว์โลกไว้ทั้งหมดเลย เราออกประพฤติปฏิบัติ เราออกมาเพื่อจะกำจัดกิเลสนี้จะกลับเชื่อใจอันนี้ แต่เวลามาประพฤติปฏิบัติ มันก็มีความเสียดแทงในหัวใจ ถ้าเชื่อโรคนี้ เชื่อโรคในหัวใจนี้เป็นโรคที่มันรักษาโดยปัจจุบันไม่เป็นโรคติดต่อ เราก็พยายามดูแลของเรา ถ้าเป็นโรคติดต่อนะ เป็นโรคติดต่อหัดนี้เวลามันติดต่อมันยังไม่ดีเลย เพราะมันไปติดต่อให้คนเป็นหัดต่อไป นี่โรคติดต่อ

เราก็เหมือนกัน ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ เราดูใจของเรา เราอย่าไปยุ่งกับคนอื่น เรายุ่งกับคนอื่น เราไปวุ่นวายกับคนอื่นนะ นี่โรคติดต่อ พอโรคติดต่อมันก็วุ่นวายไปทั้งหมด ถ้ามันวุ่นวายไป กิเลสเราก็มีกิเลสเขาก็มี สิ่งของมันวุ่นวายไปมันก็เป็นวุ่นวายไปเพราะนั่นเป็นเรื่องสังคม สิ่งที่เป็นเรื่องสังคมเป็นหน้าที่ของครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์จะตัดสินใจเองว่าสิ่งนั้นควรหรือไม่ควร ถ้าโรคนี้มันรักษาได้เราก็ควรรักษา โรงพยาบาลเวลาคนไข้เข้ามาเนี่ยเขาก็รู้ว่าโรคนี้เขารักษาได้ไม่ได้ ถ้าไม่ได้ก็ส่งต่อไปๆ ถึงที่สุดส่งต่อไปที่ไหนมันก็ส่งต่อไปที่เมรุเท่านั้นละ เพราะมันถึงที่สุด มันไม่ได้ก็ไม่ได้นะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกที่สอนไม่ได้ท่านชกสะพานนะ สิ่งที่ชกสะพานคือว่าไม่สอนไม่บอกไม่กล่าว เหมือนกับคนนั้นท่านปล่อยแล้ว สิ่งนี้ถึงเมรุแล้ว เพราะกิเลสมันเหนือกว่า กิเลสมันเหนือกว่าใจนั้น มันปกครองใจนั้น มันก็ยึดมันถือมันของมันอย่างนั้น มันไม่ฟังใคร สิ่งที่ไม่ฟังใครก็ช่างมัน ปล่อยเขาไป เพราะเราไม่มีความสามารถที่จะไปรักษาเขาได้ โลกมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่โรคที่รักษาได้เราก็รักษา แต่ที่ไหนที่เป็นโรคติดต่อเราก็ต้องป้องกัน ต้องป้องกันโรคติดต่อ สิ่งทีติดต่อมันไปทำความรำคาญให้เขา

เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์ เวลาเราจะเข้าไปในที่ของของคนอื่น เราต้องกระแอมกระไอให้เขารู้ตัวก่อนนะ ต้องขอสิทธิของเขา ในเมื่อเราอนุญาตให้เขาอยู่ตรงไหนก็แล้วแต่ นั่นเป็นสิทธิของเขาแล้ว ถ้าเป็นสิทธิของเขา เขานั่งภาวนาของเขาอยู่จิตเขาสงบขึ้นมา แล้วเราเดินเข้าไปในบริเวณนั้น นี่กว่าเราจะทำความสงบได้นี้แสนทุกข์แสนยากนะ แล้วโรคติดต่อมันติดต่อทั่วไปหมดเลย มันไปกวนคนอื่น อย่างนี้เราก็ต้องกำจัด อย่างนี้เราก็ต้องให้ส่งต่อไปที่อื่นส่งต่อไป เห็นไหม ความส่งต่ออันนั้นมันเป็นประโยชน์ในประโยชน์กับเขาด้วยเพื่อเห็นสภาวะแบบนั้น คนเรามันผ่านสังคมมาไม่เหมือนกัน จริต

นิสัยไม่เหมือนกัน สิ่งที่ยึดนิสัยไม่เหมือนกัน เขาจะไม่เข้าใจสิ่งนี้ มันต้องเข้มงวด
เข้มแข็ง

เวลาครูบาอาจารย์เอ็ดครูบาอาจารย์ว่ามันเหมือนกับฉีดวัคซีน ถ้าการฉีดวัคซีนนะ
เวลาฉีดวัคซีนมันถึงกับเป็นไขนะ แต่วัคซีนนี้จะป้องกันโรคนะ ป้องกันสิ่งต่างๆ ป้องกัน
เชื้อโรคที่เข้ามาสู่ร่างกายนั้น แต่เวลาเราฉีดเข้าไปกว่าจะป้องกันได้เราก็เป็นไข เราถึงกับ
เป็นไขขึ้นมาเลย สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์ทั้งหมด สิ่งที่เป็นประโยชน์เพราะมันป้องกัน
เรื่องสิ่งนั้น

แต่มันก็สะท้อนใจ เพราะความเป็นไขไง ความเป็นไขคือหัวใจมันโดน
กระทบกระเทือน มันก็ต้องมีความขัดเคืองใจเป็นธรรมดา แต่สิ่งที่เป็นธรรมดามันเป็น
ประโยชน์ มันเป็นประโยชน์เพราะมันเป็นวัคซีน มันไม่เป็นเชื้อโรค แต่ถ้าเป็นเชื้อโรค
มันก็เป็นไขเหมือนกัน เป็นไขตัวร้อนถึงกับเพิ่มจำนวนมากขึ้น จนถึงกับตายได้นะ สิ่ง
ที่ตายได้คือถ้าหัวใจมันโดนกิเลสมันปกคลุมแล้ว มันเป็นสภาวะแบบนี้

ผู้ประเสริฐในหัวใจ มันไม่ใช่เอาง่ายๆ หรือ ผู้ประเสริฐในบ้านของเรา คน
ใกล้ชิดเรารุยกับใครเราก็คุยกับเขาได้ แต่เวลาพ่อแม่ของเรา เราจะพูดนั้นนวลมันก็เงิน
มันก็อาย ความใกล้ชิด เพราะมันอยู่กับความใกล้ชิด มันถึงความใกล้ชิด เราทำอะไรมัน
ก็ไม่เป็นไรๆ ทั้งๆ ที่มันสะท้อนกันนะ แล้วความใกล้ชิดของใจเรามันยิ่งใกล้ชิดกว่าพ่อ
แม่ใกล้ชิดกว่าพี่น้องในบ้านอีก พี่น้องในบ้านเราจะพูดกันมันก็สะท้อนกัน แต่ถ้าใน
หัวใจมันเป็นเรา สิ่งที่เป็นเรามันสะท้อนไปหมด สิ่งที่สะท้อนไปหมดแล้วจะบังคับมัน
ยังไง

ถึงต้องเชื่อใจ เชื่อปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน เชื่อคุณของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อปัญญาของครูบาอาจารย์ที่จะชักนำเข้ามา นี่ศรัทธา
ความเชื่ออย่างนั้น แล้วย้อนกลับมันให้เป็นทาน สีล ภาวนา สิ่งที่เป็นทาน สีล ภาวนา เห็น
ใหม่ ทานคือความสละออก สละออกทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเรื่องของใจ สิ่งที่เป็นหัวใจมัน
กระทบกระเทือนเราไหม สิ่งกระทบกระเทือนเราไม่ เราไม่สามารถเห็นได้ แล้วเราไม่
สามารถเข้าใจได้ สิ่งนี้เราเข้าใจว่าเป็นคุณนะ ถ้าเราคิดขึ้นมาสิ่งทุกอย่างต้องเป็นคุณกับ
เรา แต่มันจะให้ผล ให้เป็นผลความสะดวกความพอใจของเราเพราะมันกิเลสพาคิด

สิ่งที่กิเลสพาคิดมันต้องเบียดเบียนตน เพราะเราเบียดเบียนตนเราถึงเบียดเบียนผู้อื่นต่อไป

ถ้าเราไม่เบียดเบียนตน โรคของเรา มี เรา รักษาตน รักษาของเรา เราอยู่ในที่ของเรา เราทำความสงบของใจของเราเข้ามา แล้วเราสังเกตุ เวลาความกระเทือนเข้ามาถึงหัวใจ นี่เราจะคิดอย่างไร ในเมื่อจะทำความสงบของใจได้มันก็แสนยาก แล้วพอเราทำขึ้นมาแล้วนี่จะมีคนทำให้สิ่งนี้มันเคลื่อนไหวไป เราก็มีความไม่พอใจเป็นธรรมดา นี่สัปปายะ ครูบาอาจารย์เป็นสัปปายะ หนึ่ง อาหารเป็นสัปปายะ หนึ่ง สถานที่ภาวนา เป็นสัปปายะ หนึ่ง หมุกณะสัปปายะเป็นส่วนหนึ่ง หมุกณะเป็นสัปปายะ

เราเคยผ่านครูบาอาจารย์มาด้วยกัน ครูบาอาจารย์ผ่านในเรื่องวัตรประพฤติกปฏิบัติ ต้องเข้มแข็ง สิ่งที่เข้มแข็งนะ คูอย่างหลวงตาท่านบอกท่านรักษาวัตรของท่านเหมือนกับบ่อน้ำ ถ้าบ่อน้ำนั้นสะอาดใครทุกข์ยากมาดื่ม น้ำนั้นก็มีความสุขความร่มเย็นใจไป ถ้าบ่อน้ำนั้นใครก็เอามูลเอาอุณมาถมในบ่อน้ำนั้น คนเขาเจ็บคนเขาทุกข์ยากมาเขาจะดื่ม น้ำนั้น เขามาเห็นมูลเห็นอุณในบ่อน้ำนั้นเขาค่อมได้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน ในวัตรปฏิบัติ ถ้าเป็นโรคติดต่อ มันไปทำลายคนอื่น มันจะเป็นประโยชน์ขึ้นกับเราไหม ถ้ามันเป็นประโยชน์ขึ้นมาเราศึกษาอย่างนั้นมา มันเป็นหลัก เป็นเกณฑ์ขึ้นมา เราต้องเข้มแข็ง สิ่งที่เข้มแข็งคือเข้มแข็งจากภายนอกเข้มแข็งจากภายใน ถ้าภายนอกมันสมควร นี่มันเป็นสัปปายะ ถ้าเป็นสัปปายะมันก็ย้อนกลับเข้ามา ทำไมเราไปกลัวทุกข์กลัวยากกันล่ะ ประพฤติปฏิบัติก็กลัวทุกข์กลัวยาก ทำไมให้กิเลสมันออกหน้าก่อนล่ะ มันจะทุกข์จะยากขนาดไหนต้องหักขามันสิ หักขามัน

พระนาคิตะเดินจงกรมอยู่ในป่า เขาไปเที่ยวกัน เขามีความสุขเพลิดเพลินกัน พระนาคิตะคิดขึ้นมาเลย เราเป็นคนทุกข์คนยาก เขามีความสุขสบาย เทวดามาหยุดยั้งกลางอากาศ คนพวกนั้นเขาเวียนไปในโลก ไปดูมหรสพสมโภชมันมีความสุขเพลิดเพลินในหัวใจ แต่มันเอาความเร่าร้อนมาเผาใจ พอมหรสพนั้นเลิกแล้วร่างกายก็เปลี่ยวไข้ไหม บางทีเขาไปเที่ยวงานกันเขาไม่กลับเขานอนที่นั่นเลย กลับไม่ไหวเขานอนที่นั่น นี่มันใช้พลังงานไปเท่าไร

แต่เราเดินจงกรมอยู่ในป่า เราพยายามรวบรวมใจของเราขึ้นมา รวบรวมสร้างพลังงานขึ้นมา เรากันเขื่อนขึ้นมา น้ำมันจะขึ้นมาใช้น้ำใช้สอย เรามีศีล เรามีสติ เรามีสมาธิของเราขึ้นมา น้ำมันจะเกิดให้พลังใจของเราขึ้นมา นี่พระนาคิตะเทวดามาเตือนใจขนาดนั้น คั้นนั้นพระนาคิตะถึงกับสิ้นกิเลสไป ทำจนสิ้นกิเลสได้ แล้วเราจะไปเทียบสิ่งที่เป็นโลกได้อย่างไร จะเอาความสุขสบายอย่างไร มันไม่ใช่มหรสพสมโภชหรือ ความเป็นมหรสพสมโภชของเขา เขามีแต่ความรื่นเริงเขามีแต่ความสุข

อันนี้เราจะชำระกิเลสมันก็ต้องอย่างนี้ ต้องตัดแปลงตนๆ แก่นของไม้มันมีมากขนาดไหนล่ะ ไม้ในป่าไม้ที่ตรงไม้ที่เป็นประโยชน์มันจะมีที่ต้นล่ะ แล้วเราจะมาตัดคดงอตามความเห็นของเราได้อย่างไร ในเมื่อเรามีความเห็นอย่างนี้เราก็ตัดมันคดมันงอแล้วเราก็อ่าเราทำถูกๆ นี่โรคคิดต่อมันเผาตัวมันเองมันก็ไม่รู้ละ แล้วมันจะเผาคนอื่นได้อย่างไร ไปเผาคนอื่นทำประโยชน์อย่างอื่นไม่ได้ ถ้าไม้มันตรงขึ้นมาเขาไปเลื้อยไปทำเป็นไม้ขึ้นมามันเป็นประโยชน์ ไม้คดขึ้นมาเขาต้องตัด ระหว่างที่มันตรงขนาดไหนได้ขนาดนั้น มันก็สั้นลงๆ เราจะทำสิ่งนั้นให้มันสั้นลงมาไม่ได้

วัตรปฏิบัติ ปฏิบัติเครื่องดำเนิน ถ้าปฏิบัติเครื่องดำเนินอยู่ ถนนหนทางมีเราจะวิ่งไปได้ รถเราจะมีหรือไม่มีก็แล้วแต่ถนนมันมีอยู่ ถ้ารถเรามีเราก็วิ่งไป นี่ปฏิบัติเครื่องดำเนินขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นทางเดิน ทางเดินปฏิบัติทำนั้นนะ ปฏิบัติทำนี้เป็นถนนหนทาง รถเราขึ้นมาที่รถเราต้องมีน้ำมัน รถเราต้องไฟดี ถ้าไฟไม่ดีก็ติดเครื่องไม่ได้ เราต้องมีเบรคดี รถเราต้องมีล้อข้างต้องไม่แบน ขางต้องสมบูรณ์ขึ้นมา

นี่มรรค ๘ ถ้ามรรค ๘ มันเกิดขึ้นมา ศีล สมาธิ ปัญญา ความเพียรชอบ งานชอบ สิ่งนี้มันเกิดขึ้นมาเหมือนรถมันมีกำลังขึ้นมา มรรคมันจะเกิด ภาวนามันจะเกิด แล้วก็เคลื่อนไปบนถนนนั้น บนถนนนั้นเป็นปฏิบัติเครื่องดำเนิน ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ ๕ ปี ๘ ปี ๑๖ ปี กว่าจะสิ้นจากกิเลส ดำเนินอยู่บนหนทางอย่างนี้ แล้วหนทางอย่างนี้เราจะรักษาไว้ให้ลูกให้หลานมันดำเนินต่อไปไหม

พระกัศสปะถือข้อวัตรตลอดไปนะ ถือธุดงค์วัตรจนอายุ ๘๐ เท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รุ่นเดียวกันใน “กัศสปะ เธอทำเพื่ออะไร?” เพราะเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน พระกัศสปะเป็นพระอรหันต์นะ แล้วถือ

ชุดงควัตรตลอด “เธอเห็นประโยชน์สิ่งนั้น ทำเพื่ออะไร?” พระกัสสปะตอบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ทำเพื่ออนุชนรุ่นหลัง พระที่บวชตามหลังมาจะได้มีคติมีตัวอย่าง มีแบบอย่างเครื่องดำเนิน”

ครูบาอาจารย์รักษาปฏิบัติทาเครื่องดำเนินไว้อย่างนี้ แล้วเราจะมาทำลายปฏิบัติทาเครื่องดำเนิน พระกัสสปะเป็นพระอรหันต์พระกัสสปะยังทรงชุดงควัตรตลอดมา จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแกลนยะ บังสุกุลใจ ผ้า ๓ ผืน ถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร ผ้าบังสุกุลเก็บเอามาตลอด สังฆาฏิปะถึงเจ็ดชั้นแปดชั้นนะ ๘๐ ปีแล้วนี้สังฆาฏิถึง ๗ ชั้น หนักมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาสังฆาฏิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามอบให้พระกัสสปะ แล้วขอแลกเปลี่ยนเอาผ้าสังฆาฏิของพระกัสสปะออกมา

ทำคุณงามความดีขนาดนั้น แต่ถ้าปกติแล้วนี้ เรื่องผ้าบังสุกุลมันต้องเก็บเอาๆ แต่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกับเจ้าของสวนผลไม้ เจ้าของธรรมวินัยนี้ ทำอย่างนี้พระกัสสปะถึงยอม ยอมสิ่งนั้นมาเพื่อคติเพื่อตัวอย่าง ถ้าคติตัวอย่างมีนี้อนุชนรุ่นหลังมันมีที่ยึดมีเครื่องดำเนิน ปฏิบัติทาเครื่องดำเนินนี้มันถึงเป็นถนนหนทาง แล้วมรรค อริยสังขจจากภายในหัวใจนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้ทางไว้แล้ว เราก้าวเดินถึง เราจะไปถึงจุดหมายปลายทางได้ ถ้าเราก้าวเดินไม่ถึงเราเริ่มต้นนับหนึ่ง นับหนึ่ง กิโลเมตรแรก เราก็เดินกิโลเมตรแรก แต่ยังไม่เดินถึงเส้นทาง

ถึงจะขนาดไหน รมมันจะเป็นไปได้ สมาริธิ สติธิ สมาริธิ ปัญญาธิ มันจะก้าวเดินตลอดไป นี่เป็นสมบัติของเรา เป็นมัคคะเป็นเครื่องดำเนิน การชำระกิเลส การชำระเชื้อไขในโรคของเรา นี้ผู้ประเสริฐจากภายใน ผู้ประเสริฐเริ่มต้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ประเสริฐมาก เอโก รัมโม เอกหนึ่ง นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เราเกิดจากพ่อจากแม่ของเราในท่ามกลางพุทธศาสนานี้ นี้ผู้ประเสริฐภายในบ้านของเรา แล้วผู้ประเสริฐในหัวใจ

วันพระ พระคือผู้ประเสริฐ พุทธคือความรู้ลึกอันนี้ประเสริฐมากในหัวใจของเรา ถ้าเราค้นคว้าหาอันนี้เจอขึ้นมา เราเป็นเจ้าของศาสนา เราเป็นความเห็นจากภายใน เราจะมีความสุขของเรา เราจะเห็นว่าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้ถึงที่สุดคือตรงนี้ เป้าหมายของศาสนาพุทธอยู่ตรงนี้ สิ่งที่เราทำกันอยู่นี้เป็นบุญเป็นกุศล เป็น

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ๘

เครื่องดำเนินนี้เราพยายามสะสมสิ่งนี้ขึ้นมา เพื่อจะเข้าถึงผู้ประเสริฐจากหัวใจของเรา
เอวัง